

[Aksel Larsen.]

urigtige påstande til grund for sin kendelse. Der er vel ingen, der efter Philipsarbejdernes sidste afstemning forsøger at bilde sig selv ind, at de ikke ved, hvad de gør, eller at de ikke, uanset politisk anskuelse iøvrigt, er enige om at stå fast på deres krav og føre kampen videre.

Det, man skal bemærke sig, er, at Philipsarbejdernes såkaldt ulovlige strejke godkendes og støttes solidarisk af praktisk taget alle fagorganiserede arbejdere i Danmark. Indtil nu har over 1 000 arbejdspladser besluttet konkret at støtte strejken økonomisk, og der er indkommet meget store midler i frivillige bidrag, uanset hvad voldgiftsretten og den dertil indrettede presse siger. Her står man overfor en kampbevægelse og en solidaritet i arbejderklassen, som ikke kan knægttes, og som er den alvorligste advarsel til arbejdsgiverforeningen, dens partier og dens presse, men som også må vise regeringen, hvilke kræfter den kan støtte sig til, hvis den beslutter sig til at omsætte arbejdernes ønsker og krav i praktisk politik. Måske skal det også tilføjes, at det må give visse folk noget at tænke på, at arbejderne ikke vil bide på den madding, der hedder løfter om et nyt fagretsligt organ, en slags rationaliseringsnævn, og at forsøgene på at splitte den enige arbejderfront såvel på Philipsfabrikken som på landets øvrige arbejdspladser ved at kalde strejken kommunistisk og ved at fable om kommunistisk spekulation i strejken er totalt misvisende. Bevægelsen i arbejderbefolkningen er en kampbevægelse mod reaktion, nedskæring og udbytning. Den er samtidig en kampbevægelse for en ny politik såvel indadtil som udadtil, og i denne kamp står arbejderne som sagt ikke blot enige, men har også støtte af hele den arbejdende befolkning.

Dette er også tilfældet i det alt overskyggende danske og udenrigspolitiske spørgsmål, der hedder planerne om genoplivelse af den tyske militarisme og et oprustet Vesttysklands optagelse i Atlantpagten. Ganske vist har statsministeren i sin redegørelse her tilkendegivet, at regeringen anser noget sådant for positivt og ønskværdigt. Udenrigsministeren har, allerede medens han opholdt sig i New York og efter at have spurgt John Foster Dulles —

var det forresten ikke rimeligere, om han først havde spurgt det danske folk — forkyndt, at han faktisk anser Danmarks stilling til den sag for afgjort. Samtidig fortæller han, at Londonplanen indeholder garantier for, at Vesttysklands oprustning ikke bliver ensbetydende med en genopståen af den tyske militarisme, men kun kommer til at tjene forsvaret for freden.

Det er besynderligt, at statsministeren kan få sig selv til at sige noget sådant efter alle de erfaringer, man har gjort med den tyske militarisme. Det er end mere besynderligt, at han siger noget sådant i en tale, hvor han bittert må anklage Vesttysklands regering for illoyalitet som handelspartner, og hvor han lige så bittert og berettiget anklager Vesttyskland for dets handlemåde overfor det dansksindede mindretal i Sydslesvig.

Nu må det desværre erkendes, at regeringen og de partier her i salen, som har ansvaret for folketingsvalglovens udformning i direkte strid med grundlovens bestemmelser om ansuelsen ligelige repræsentation i folketinget, ikke selv står synderligt stærkt, når de bebrejder en nabostat, at den har principielt tilsvarende, omend grovere bestemmelser i sin valglov; men det ændrer ikke det forhold, at man bevidst har udformet valgloven i Slesvig-Holsten sådan, at det dansksindede mindretal, sit glædeligt store stemmetal til trods, ikke kan opnå parlamentarisk repræsentation, og at man har skaffet sig ekstra sikkerhed herfor gennem vilkårlige valgkredsomlægninger og ved anvendelse af andre metoder.

Her har vi den gamle, udemokratiske, preussiske mentalitet i fuldeste flor. Hvor kan man så, stillet overfor noget sådant, fortælle, at man kan stole på det demokratiske sindelag og loyaliteten hos magthaverne i Vesttyskland? Det er meget godt, at såvel regeringen som venstre og konservative taler smukke ord om det dansksindede mindretal i Sydslesvig og lover det støtte til dets kulturarbejde. Det var bedre, om man erkendte, at de dansksindede i Sydslesvig står i kamp mod den dominerende og aggressive militarisme og reaktion i Vesttyskland og mod planerne om Vesttysklands oprustning, og det var bedre, om man ikke faldt såvel Sydslesvigs danskhed som det danske folk og arbejdet for fred og afspænding i ryggen ved at proklamere fuld tillid